

VALO

Seurakunnan syystervehdys

Kirkon kynttilät syttyvät
jokaisena pyhäpäivänä

Nokian kirkon suntion
Pirjo Ojennuksen työpäivät
muuttuivat koronakriisin
aikana s. 6

Nokian
seurakunta

Aurinkoista syksyä

Syksyn kirkkaat värit loistavat parhaimmillaan aurinkoisina, kirkkaina päivinä. Auringon valossa ja vielä kesästä muistuttavassa lämmössä nuo värit saavat aivan uskomattoman loiston, jota voi vain pysähtyä ihailemaan. Samaan aikaan toisesta näkökulmasta saman maiseman voi nähdä täynnä lohduttoman syksyn merkkejä. Lehdet lakastuvat, ruoho kellastuu ja kukat ovat kadonneet. Se, mitä näemme, riippuu paljon siitä, mitä haluamme nähdä.

Vuodenaikojen vaihtelu on rikkaus, joka aivan ilmaiseksi on jokaisen koettavissa. Syksyn myötä seurakunnan toimintaan ovat käynnistyneet monet ryhmät ja kokoontumiset, joihin koronatilanteen rajoissa voimme osallistua. Jumalanpalveluksiin on mahdollista osallistua myös netin välityksellä, mikäli ei ole mahdollista tulla kirkkoon.

Koronan keskellä on siis valoa, valoa joka loistaa niin syyspimeään kuin toivottomuuden tai murheen pimeään. Tuo valo loistaa Jeesuksesta Vapahtajastamme. Hän on keskellämme tuomassa armon, toivon ja rohkaisun. Et ole yksin, vaikka turvaetäisyydet taikka muut etäännyttävät syyt saavat tuntemaan yksinäiseltä. Vapahtaja ei pidä turvavälejä, hän on vierellä ja vaikka et usko, hänet voit kohdata jokaisessa lähimmäisessäsi. Siksi on hyvä muistaa, että syksyn varjoihin tuo valoa, kun ottaa yhteyttä ystävään, vaikka vain kuulumisia kysyäkseen.

Yllättävä yhteydenotto tuo valon ja auringon keskelle pimeintäkin syysiltää, kun saa tulla huomatuksi, kohdatuksi ja hyväksytyksi. Samalla välittyy jotakin siitä, miksi olemme Kristuksen seuraajia. Viemme armon ilosanomaa oman persoonamme kautta lähimmäisillemme.

Valo paljastaa värien sävyt ja niiden kirjon. Sävy, joka miellyttää minua ei välttämättä ole toisen silmään kovin sopiva. Meidän persoonissamme on niin ikään monia piirteitä, jotka herättävät erilaisia tuntemuksia. Valo paljastaa meistä sellaistaakin, jota emme tahtoisi nähdä. On hyvä muistaa, että Jumalan armo merkitsee kokonaisvaltaista hyväksymistä, myös silloin kun näemme itsestämme sellaista, jota ei tahtoisi nähdä. Armo ja anteeksianto auttavat hyväksymään itsensä ja lähimmäisen sellaisena kuin kukin on. Armon valossa jokainen on ainutlaatuisen arvokas.

Kirkkoherra **Lauri Salminen**

Raamatunteksti

Jeesus puhui taas kansalle ja sanoi:

”

Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.

(Joh. 8:12)

Mietiskely

Pimeän pelko on kai aika luonnollinen asia melkein jokaiselle. Joskus yksin nuotiolla yöpyessä pitää oikein komentaa itseään, ettei anna mielikuvituksen laukata ja kehittää pimeän keskelle jotain – niin, en minä edes tiedä, mitä.

Pimeää on muutenkin kuin syksyllässä. Maailmamme on kummallinen ja ihminen vasta kummallinen onkin, minäkin. Pimeää on paljon ja siihen on helppo upota, nähdä vain se, että en näe valoa. Hämärään myös tottuu. Se on hyvä asia, mutta se on myös pelottava asia.

Jeesus sanoi olevansa maailman valo. Siis valo pimeässä, valo huoleessa, hädässä, pelossa, toivottomuudessa, kaikessa siinä, mitä maailma on. Ei valoisaa valoa, vaan maailman valo, tämän pimeän maailman.

Rukous

Vapahtaja, auta katsomaan sinuun, joka olet valo niin, että en näkisi vain sitä, mikä on pimeää.

Kiitos, että sinä olet valo silloinkin, kun en osaa sitä nähdä.

Aamen

A photograph of a priest in green vestments with gold embroidery, holding a silver chalice. He is surrounded by young people in white robes, some with their hands clasped in prayer. The background features a wall with several round, glowing light fixtures.

Erilaisen riparikesän kuulumisia

Pastori Lassi Peurakoski ja Nokian seurakunnan nuoria kuvattavana rippikoulutodistusta varten vuonna 2019.

Kuva: Petri Kangas

Rippikoulut eivät alkaneet ihan suunnitellulla tavalla viime kesänä. Mikä oli tilanne vielä toukokuun alussa rippikoulutyöstä vastaava pastori **Lassi Peurakoski**?

– Toukokuun alussa tiesimme, että rippikoulut tullaan toteuttamaan tavalla tai toisella, mutta miten, siitä ei ollut varmuutta vielä paria viikkoa ennen ensimmäisen kesän rippikoulun alkua. Erilaisia malleja oli useita ja kysymyksiä niiden toimivuudesta vielä enemmän. Perinteisen leirimuotoisen rippikoulun ohella pohdittiin etärippikoulun ja päiväopetuksen mahdollisuuksia.

Rippikouluksä Nokian seurakunnassa meni lopulta erittäin hyvin. Alkukesän leirit muutettiin päivärippikouluiksi piispainkokouksen suosituksen mukaan, mutta juhannuksen jälkeen pystyttiin järjestämään kaikki suunnitellut leirit turvallisesti erityisjärjestelyin.

– Poikkeusolot kannustivat uudenlaisiin avauksiin sosiaalisessa mediassa. Aluksi asia tuntui haastavalta, mutta onnistuimme, ja ihmiset löysivät palvelujemme pariin. Selkein oivallus kriisin aikana rippikoulutyössä oli kuitenkin havaita, kuinka olennaista on yhdessä oleminen ja kasvokkain kohtaaminen. Se on ihan rippikoulun ytimessä, summaa Peurakoski.

Changemaker on nuorten ja nuorten aikuisten vaikuttamisverkosto, joka edistää nuorten mahdollisuuksia vaikuttaa yhteiskunnassa.

Suntion kokemuksia korona-ajasta

Kirkot sulkeutuivat koronaviruspandemian puhjettua. Nokian kirkon suntio **Pirjo Ojennus**, miten sulkeutuminen vaikutti suntion työhön?

– Ensinnäkin tietysti tuli hämmennys, että ”mitäs nyt?”, mutta pakko oli nopeasti tarttua toimeen. Jumalanpalveluksia alettiin striimata verkkoon. Se oli minulle aivan uutta ja outoa.

Vaikka muu toiminta jäi tauolle, lakisääteiset jumalanpalvelukset, sielunhoito ja kirkoissa toimitettavat kirkolliset toimitukset toteutettiin, normaalioloja pienemmällä joukolla tosin. Kirkkoja siivottiin entistäkin huolellisemmin. Etenkin wc-tilat ja kosketuspinnat desinfioitiin monta kertaa päivässä.

– Korona-aika on herättänyt monenlaisia ajatuksia; Kuinka tästä tulikin maailmanlaajuinen pandemia, miten pandemia tulee vaikuttamaan omaan ansiotasoon ja seurakunnan työhön. Ei voi koskaan olla huolettua tulevaisuuden suhteen ja pitää oppia elämään suurienkin muutosten keskellä ja sopeutumaan kulloinkin olemassa oleviin tilanteisiin, Ojennus miettii pandemian vaikutuksia ja jatkaa:

– Toivottavasti ei jouduta laittamaan enää kirkon ovia kiinni, koska kirkkoa tarvitaan juuri tällaisten kriisien keskellä.

Digiloikka

Muiden seurakuntien tapaan myös Nokian seurakunta digiloikkasi koronaviruspandemian iskettyä. Tiedottaja **Anu Heiskanen**, mitä digiloikka tarkoittaa?

– Suomen hallitus lanseerasi tämän termin toukokuussa ja se on levinnyt nopeasti yleiseen käyttöön. Käytännössä se tarkoittaa, että teknologia valjastetaan palvelemaan käytännön työtä. Seurakunnassa kokoavan toiminnan sijaan otettiin aikaisempaa laajempaan käyttöön digitaalinen media. Työalat tuottivat videomateriaalia YouTube-kanavallamme ja sosiaalisen median käyttöä tehostettiin. Erityisen suosion saivat videoidut jumalanpalvelukset.

Seurakuntalaisilta tulleen hyvän palautteen mukaan seurakunnan kannattaa jatkaa digitaalisen median mahdollisuuksien hyödyntämistä sittenkin, kun kokoava toimintaa voidaan toteuttaa. Nokialaiset kokevat tärkeäksi löytää verkosta paikallista sisältöä.

– Työtekijöiden keskuudessa käydyt Teams-kokoukset osoittautuivat toimiviksi. Luulen, että jatkossa niitä hyödynnetään ainakin osittain korvaamaan livekokouksia, jatkaa Heiskanen.

Varhaiskasvatus perheiden tukena

Varhaiskasvatus järjestää paljon kokoavaan toimintaa ja tapahtumia. Vuoden alussa iskenyt koronaviruspandemia lopetti kaiken toiminnan. Kuullessasi päätöksestä, mikä oli ensimmäinen ajatuksesi työalasta vastaavana, varhaiskasvatuksen työalajohtaja **Merja Jokela**?

– Olihan se, että voi ei, miten nyt tavoitamme ja kohtaamme perheet. Halusimme heti kertoa miten meidät löytää ja että olemme edelleen olemassa heitä varten, vaikkakin eri tavalla.

Varhaiskasvatus ei kriisin aikana jäänyt toimettomaksi. Välittömästi otettiin yhteyttä toiminnassa mukana oleviin perheisiin whatsapp-viesteillä. Lisäksi tuotettiin toimintaa korvaamaan videomateriaalia sosiaaliseen mediaan, joka muutenkin otettiin aiempaa voimakkaammin haltuun. Kriisin keskelläkin katsottiin tulevaisuuteen, korjattiin ja valmisteltiin materiaalia tulevaa toimintakautta ajatellen.

– Jouduimme uuden ja oudon eteen, mutta selvisimme. Opimme käyttämään laajemmin digitaalisen median kanavia. Syntyi myös uusi toimintamalli, viemme pyhäkoulun verkkoon. Perheiden, mutta myös työntekijöiden, puolesta toivon, että toimintaa voidaan jatkaa. Meillä työntekijöilläkin on ikävä lapsia ja perheitä, kertoo Jokela.

Auttaminen poikkeusoloissa

Koronaviruspandemia vaikutti Nokian seurakunnassa paljon diakoniatyöhön, miten se näkyi teidän arjessanne diakonian työalajohtaja **Hannele Koivisto**?

– Kun kohtaamiset kasvokkain eivät oleet mahdollisia, aloitimme uudenlaisen avustuskäytännön ajanvarauksella. Teemme selvityksen puhelimitse autettavan tilanteesta ja ajanvarauksella hän voi hakea avustusta. Tämä käytäntö jää pysyväksi normaalioloissakin.

Yhteistyö eri toimijoiden ja eri työalojen kanssa omassa seurakunnassa lisääntyi. Eristäytyminen koteihin toi osalle ihmisistä uudenlaista hätää ja ahdistusta.

– Tilanne on tuonut ihmisten hädän näkyviin ja diakoniatyön sen perusasian äärelle, että jokainen haluaa tulla kuuluksi ja jokainen tarvitsee ruokaa elääkseen. Asiakkaiden sopeutuminen sekä ihmisten ja yritysten auttamishalu on ollut iso ilo, jatkaa Koivisto.

Koiviston mukaan tilanteesta ollaan seurakunnassa selvitetty hyvin. Työntekijöiden kriisivalmius, joustavuus, sopeutuminen muutokseen sekä joustava yhteistyö sekä työyhteisön tuki ovat olleet tärkeitä.

– Siunattua syksyä, toivottaa Koivisto.

Papiksi kriisin keskelle

Juha Partanen, tulit papin tehtäviin Nokian seurakuntaan vähän ennen kuin koronaviruspandemia puhkesi päälle ja muutti kaiken normaalin. Miten tämä vaikutti papin työhön?

– Ehdin ”nauttia” seurakuntatyön tavallisesta arjesta noin puoli vuotta. Koronarajoitteet tulivat lopulta yllättävän nopealla aikataululla. Vaikutus oli papin työhön varmasti samanlainen hämmennys kuin muillakin. Epävarmuus siitä, mitä ja miten saa tai voi tehdä töitä. Etäyhteyksistä tuli nopeasti työn päämuoto, kertoo Partanen.

Partasen mukaan seurakuntalaisten suhtautuminen erilaisiin rajoitteisiin on ollut ymmärtäväistä. Säännöt koettiin yhteisiksi. Eniten ikäviä tunteita liittyi hautajaisten osallistujamäärän rajoittamiseen. Läheisten hyvästelyyn liittyy suuria tunteita ilman koronarajoituksia-kin.

– Ihmisten kohtaaminen ennen toimituksia oli haasteellista puhelimesta. Tapaamiset ovat luontevampia ja kokonaisvaltaisempia viestintätilanteita: niissä kohtaavat voivat kuulemisen lisäksi nähdä toistensa viestin, jatkaa Partanen.

Partaselle on kriisin aikana vahvistunut se ajatus, että ihmisiä ei todellakaan voi laittaa samaan tai edes pariin lokeroon.

Tähänkin kriisiin ihmiset ovat reagoineet omista taustoistaan, persoonastaan ja kokemuksistaan johtuen hyvin eri tavalla, lähes yksilöllisesti.

– Tässä työssä ja erityisesti näinä rajoitettujen kohtaamisten aikana tulee mieleen laulun sanat: ”Ihmisen ikävä toisen luo”. Kyllä meidät on luotu elämään yhteydessä muiden kanssa muutenkin kuin virtuaalisesti. Toivottavasti rajoitusten poistuttua ihmiset eivät ole liiaksi tottuneet selviytymään tämän ikävänsä kanssa, vaan päin vastoin haavautuvat ja lisäävät toistensa aitoja kohtaamisia.

Elämä solmussa? Puhu, se auttaa.

Palveleva puhelin

0400 22 11 80

Avoinna joka ilta klo 18–24.

Operaattori veloittaa puhelusta liittymäsopimuksesi mukaisen hinnan (pvm/mpm).

kirkonkeskusteluapua.fi

KIRKON KESKUSTELUAPUA †

Tarina valosta

Satoi kaatamalla. Jeremiaalla oli sadetakin lisäksi sateenvarjo, mutta siinä tuulessa, varjosta oli enemmän haittaa kuin hyötyä. Jeremias laittoi varjon kiinni ja muisti äidin sanat: ”Ei me sokerista olla. Jälkeenpäin tulee hyvä mieli, kun kuivatellaan itseämme”. Se oli niin totta. Monta kertaa oli tullut kastuttua, mutta kun märät vaatteet vaihtoi kiviin ja sai villasukat jalkaan, oli jo paljon parempi mieli. Vielä kuppi kaakaota ja juustonäkkäri, niin koko sade oli unohnut. Juuri nyt ei vielä tuntunut siltä. Matkaa oli jäljellä ja kengätkin märkinä. Oma vika, kun hän oli viimetingassa vaihtanut saappaat kenkiin.

Jeremias oli menossa katsomaan sairaana olevaa Jussia ja viemään hänelle opettajan antamat tehtävät. Matka Siurosta Linnavuoreen ei ollut pitkä, mutta nyt se kyllä tuntui siltä.

Yhtäkkiä taivas pimeni, salama välähti ja jyrinä kuului heti perään. Mitä ihmettä? Mistä se ukkonen tuli, nythän on syksy? Ukkosethan ovat todella harvinaisia tähän aikaan. Jeremias ja ukkonen eivät olleet kavereita keskenään. Ei Jeremias varsinaisesti pelännyt tai ehkä vähän, mutta enemmän hän kunnioitti. Suurten luonnonvoimien keskellä sitä tunsivat itsensä aika pieneksi.

Pimeyden keskellä pilkahti taas valo. Ensin Jeremias luuli sitä pieneksi salamaksi, mutta se vilkkui puiden välistä

uudelleen ja uudelleen. Jeremias muisti, että Väänäsen mummon mökkihän oli tässä Satamatien lähellä rinteessä, juuri tässä kohdin. Salama ja paukahdus, sen jälkeen rasahdus. Jeremias säikähti ja pysähtyi niille sijoilleen. Taisi puu kaatua jossain.

Poika mietti, että nyt on viisaampaa mennä sisätiloihin. Hän nousi rinteeseen, aukaisi Väänäsen mummon portin ja astui siitä puutarhaan. Pian hän oli ovella ja kolkutti ovea. Kolkutti toisen kerran ja vasta kolmannella kolkuksella hän kuuli askeleita. Ovi avautui varovasti.

– Kuka siellä, kuului Väänäsen mummon varovainen ääni.

– Jeremias, sinun vanha pyhäkoululainen. Saanko tulla sisään?

– Totta kai, tule pois sieltä myrskystä. Minä keitän kaakaota, totesi mummo.

– Mihin sinä tällaisella koiranilmalla olet menossa?

– Jussi on sairaana ja sille olin viemässä koulujuttuja Linnavuoreen, mutta ukkonen yllätti ja kun muistin mökkisi, niin ajattelin kysyä, että pääsenkö sadetta pitämään hetkeksi.

– Hyvä kun tulit. Riisuhan sadetakkisi ja vie se tuonne pesuhuoneeseen

kuivumaan ja taitaa olla kaikki muutkin vaatteet märkiä. Minäpä haen meidän papan vanhat vaatteet, niin saat ne lainaksi.

– Kiitos, huokaisi Jeremias tyytyväisenä.

Eikä aikaakaan, kun Jeremias ja mummo istuivat keittiössä. Molemmilla oli kaakaota mukissa ja juustosämpylä sen kaverina. Hellassa ritisi tuli. Papan verkkarit ja huppari olivat vähän isot, mutta lämpimät ja mummon kutomat villasukat tuntuivat parhailta ikinä. Juteltiin ja naurettiin. Muisteltiin aikaa, jolloin mummo oli pitänyt heille pyhäkoulu Siuron kirkolla ja mummolle Jeremias uskalsi tunnustaa, että hänellä oli edelleen sama iltarukous, jonka oli mummolta oppinut. Siinä kohtaa mummoa vähän yskitti ja jokin roska meni silmään, kun vettä niin valui. Sanat lämmittivät mummon mieltä. Ilta oli jo pitkällä, kun mummo kysyi, että olisiko Jeremiaalla aikaa vielä yhdelle tarinalle. Oli, sillä mummon tarinat olivat hyviä ja lempeitä.

”Kauan aikaa sitten minä pelkäsin pimeää. Haaveilin maalle muutosta, mutta pimeänpelolle piti kyllä tehdä ensin jotain. Niin minä päätin mennä pimeäkouluun. Ei sellaisia missään järjestetä, mutta keksin, miten sen voisi hoitaa ihan itse. Pyydin luvan mennä ystäväni mökille Tottijärven perukoille elokuun lopussa, jolloin illat ja yöt olivat jo pimeitä. Mökillä oli ulkovessa, ja siellä kun piti käydä yöllä, niin toivoin, että pelko hellittäisi.

Sain luvan ja pakkasin tavarat autoon. Mökki oli pienen järven rannalla. Mökkejä oli viisi vierekkäin ja ystäväni mökki siinä rivissä keskellä. Päivän aikana huomasin, ettei muilla mökeillä ollut ketään. Illalla minua sitten vähän jännitti, että kuinka tässä kävisi.

Menin nukkumaan ja tapani mukaan luin iltarukoukseni ja liitin vielä siihen pyynnön, että Taivaan Isä pitäisi minusta nyt erityisen hyvää huolta. Nukahdin, mutta yöllä heräsin siihen, että on mentävä käymään vessassa. Yritin kääntää kylkeäni, mutta ei se auttanut, lähdettävä oli.

Vedin villapaidan yöpaidan päälle ja otin ovenpielestä taskulampun mukaa. Sydän värisi kuin haavanlehti, kun avasin oven ja astuin verannalle. Juuri silloin – POF – koko maisema kylpi valossa. Ei taskulampun vaan taivaalla loistavan täysikuun valossa. Istahdin siihen rappuselle. Laitoin taskulampun viereeni ja hymyilin. Katsoin kuuta ja huikkasin Taivaan Isälle, että kiitos, kun laitoit minulle pihavalon palamaan.

Siihen jäi minun pimeänpelkoni. En tarvinnut enää sillä reissulla taskulamppua ja ajan mittaan pimeästä on tullut minun ystäväni ja turvani. Nyt mummona olen usein ajatellut, että valoa on monenlaista. On lamppuja, kynttilöitä, aurinkoa, kuuta ja tähtiä. Mutta myös me voimme olla valona toisillemme. Pienillä sanoilla ja teoilla. Kuuntelemalla ja jakamalla.”

– Sinä olet ollut minun tämän iltainen valoni, totesi mummo. Jeremiasta hymyilytti, koska niin oli mummokin hänen. Pitäisi poiketa useammin.

Jeremias huokaisi, kun muisti, että oli vasta puolimatassa Jussin luo. Mutta asiat järjestyivät. Jeremias soitti kotiin. Isä tuli hakemaan hänet. Kassiin laitettiin märät vaatteet ja papan vaatteet lähtivät lainaan. Jussi sai illan naurut, kun näki Jeremiaan niissä kampeissa.

Hyvällä mielellä Jeremias ja isä ajelivat kotiin. Jeremias puhui koko matkan kuin papupata ja kertoi isälle mitä kaikkea matkan aikana oli tapahtunut. Isä hymyili ja totesi kotipihaan kääntyessään, että Taivaan Isä se on sellainen

valomestari niin laitteiden kuin meidän ihmistenkin suhteen. Siinä valossa on hyvä kulkea. Eikä Jeremiaalla ollut siihen mitään lisäämistä.

Teksti: **Kiisi Isotalo**

Ruoka-apu.fi on Kirkkopalvelut ry:n ylläpitämä palvelu ja se palvelee ruoka-apua etsiviä ja järjestäviä.

Sivulta löydät ajantasaiset tiedot ruoka-apatapahtumista ja yhteisöllisistä ruokailuista valitsemallasi alueella.

Palvelun on tuottanut Osallistava yhteisö -hanke yhteistyökumppaneineen. Palvelu on kaikille käyttäjille maksuton.

ruoka-apu.fi

Nokian seurakunta – viestivä organisaatio

Kaikki toimintamme, yhteystietomme ja seurakunnan tiedot

nokianseurakunta.fi

Käytössämme olevat sosiaalisen median kanavat

@nokianseurakunta
@nokianseurakuntavarhaiskasvatus
@nokianseurakuntadiakonia
@pappila.fi (nuorisotyö)

@nokianseurakunta
@nokianseurakuntamusiikki
@nokianseurakuntadiakonia
@maatilanpappila (nuorisotyö)

@Nokian_SRK

Nokian seurakunta

@pappilapistefi (nuorisotyö)

sokeripaloja.fi

